

בית המשפט העליון

ע"פ 7645/23

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון
כבוד השופט אלכס שטיין
כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ

המערער: ראמה יחיה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה ב-תפ"ח 22650-09-19 מיום 6.9.2023 שניתן על ידי השופט י' ליפשיץ, השופטת ג' ציגלר והשופט ש' מנדלבום

תאריך ישיבה: ט' בתמוז התשפ"ד (15.7.2024)

בשם המערער: עו"ד ישי ניב; עו"ד ציפורה גיטר

בשם המשיבה: עו"ד דגנית כהן ויליאמס

פסק-דין

השופט יוסף אלרון:

המערער הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון ברצח בכוונה של המנוח – חוסין מחאמיד (להלן: המנוח), לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט י' ליפשיץ, השופטת ג' ציגלר והשופט ש' מנדלבום) ב-תפ"ח 22650-09-19, גזר עליו ביום 6.9.2023 עונש של 30 שנות מאסר בפועל לצד עונשי מאסר על תנאי וחיובו בתשלום פיצוי כספי.

הערעור מופנה כלפי חומרת העונש.

עיקרי כתב האישום המתוקן

1. כמתואר בכתב האישום המתוקן, החל מחודש ספטמבר 2018 ועד לחודש אפריל 2019 לערך, אחיו של המנוח היה מאורס לקטינה (להלן: הקטינה). הקטינה למדה באותה העת בבית ספר תיכון עם קטין יליד שנת 2003 (להלן: הקטין). במהלך התקופה שבה אח המנוח והקטינה היו מאורסים, התגלע סכסוך בין משפחת המנוח לקטין על רקע חשדם כי הוא מנהל קשר עם הקטינה.

2. ביום 12.8.2019, סמוך לשעה 18:30, המנוח נפגש עם הקטין בכפר אבו סנאן בעודו נוהג ברכב מסוג גולף (להלן: רכב הגולף). הקטין היה ברכב אחר שבו נהג בן דודו. אביו של הקטין הבחין במפגש, התקשר לאב המנוח ולאחר מכן דיווח למשטרת ישראל כי המנוח ניסה לחסום את הדרך בפני הקטין וקילל אותו.

על רקע זה, משפחת הקטין פנתה למערער וביקשה ממנו להתערב בסכסוך. המערער יצר קשר עם אב המנוח וניסה לפשר בין הצדדים תוך שהוא מבקש ממנו "להניח" לקטין, כלשון כתב האישום המתוקן.

3. מאוחר יותר באותו היום, לאחר המפגש והשיחות המתוארות, המערער והקטין נסעו לבילוי באזור ראש הנקרה. סמוך לשעה 21:00, השניים נסעו לכיוון כפר יסיף כאשר המערער נוהג ברכב. בשעה 21:20, עם הגעתם לצומת כברי, הבחינו במנוח נוהג ברכב הגולף, עמו היו אנס סעד (להלן: אנס) ואחיו – אדם סעד (להלן: אדם). בשלב זה התפתחו חילופי דברים בין הצדדים, במהלכם הקטין יצא מהרכב וחבט באמצעות ידו ברכב המנוח. מיד לאחר מכן, המערער והקטין ביקשו מהמנוח, אנס ואדם, לנסוע אחריהם עד לתחנת הדלק בכניסה לקיבוץ בית העמק. בהגיעם לצומת בית העמק, המנוח לא שעה לבקשת המערער והמשיך בנסיעה לכיוון דרום. המערער והקטין נסעו בעקבותיו.

4. בשעה 21:30 לערך, המנוח הגיע בנסיעה איטית, בשל עומסי תנועה במקום, לקרבת "פיצה רוי" בכפר יסיף. המערער והקטין עצרו את הרכב מאחוריו, במרחק מה ממנו. השניים יצאו מרכבם ורצו לעבר רכב המנוח. הקטין רץ ראשון כשבידו מיכל גז מדמיע והמערער רץ אחריו בעודו מחזיק סכין (להלן: הסכין).

הקטין ניגש לחלקו האחורי ימני של רכב הגולף וריסס גז מדמיע לתוכו. עם הגעת המערער לרכב הגולף המנוח יצא מהרכב ובינו לבין המערער התפתח עימות. במהלך העימות המערער דקר את המנוח וחתך אותו באמצעות הסכין 5 דקירות – בבית

החזה, במותן שמאל, בגב, בבטן ובאמה השמאלית, וחתך אותו בגב. כל זאת, בכוונה לגרום למותו. אנס, אשר הבחין בכך, ניגש למערער וניסה להרחיקו מהמנוח. או אז, המערער פגע בו באמצעות הסכין וגרם לו לחתך בכף ידו השמאלית.

5. המנוח התמוטט כתוצאה מהדקירות והחבלות שנגרמו לו, בעוד המערער והקטין נמלטו מהמקום. המנוח פונה מהזירה לבית החולים כשהוא מחוסר הכרה ללא דופק ולחץ דם ומותו נקבע בשעה 22:15.

6. בשעה 22:07 לערך, המערער שוחח עם ידידתו וניסה להניעה למסור בחקירה למשטרת ישראל הודעת שקר שלפיה שהו יחד בחורשה באותו יום בין השעות 20:30-00:00. המערער הסגיר את עצמו למשטרה עשרה ימים לאחר מכן.

7. במעשיו אלו, המערער גרם בכוונה למות המנוח והחזיק סכין מחוץ לביתו או חצריו שלא למטרה כשרה. על כן יוחסו לו עבירות של רצח (בכוונה), לפי סעיף 300(א) לחוק (להלן, למען הנוחות, עבירה זו תכונה "רצח בכוונה"); ובעבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק.

ההליכים לפני בית המשפט המחוזי

8. במסגרת הסדר טיעון, המערער הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע במיוחס לו. במעמד זה התווספה לעובדות כתב האישום המתוקן עובדה מוסכמת על הצדדים שלפיה במהלך האירוע שבו המערער דקר את המנוח, גם המערער "נפגע" (פרו' דיון מיום 15.2.2023, עמ' 534, ש' 17-18). ביחס לעונש הוסכם כי כל צד יטען כראות עיניו.

9. במסגרת הטיעונים לעונש, המשיבה טענה כי מתחם העונש ההולם את מעשי המערער הוא בין 27 שנות מאסר בפועל לעונש של מאסר עולם, בשילוב עם עונשי מאסר על תנאי וענישה נלווית. מנגד, טען בא-כוח המערער כי יש לקבוע מתחם עונש הולם בין 12 ל-20 שנות מאסר בפועל.

10. בית המשפט המחוזי סקר בגזר הדין את הרפורמה בעבירות ההמתה ואת הפסיקה שבאה בעקבותיה. בהמשך, הרחיב ביחס לנסיבות המקרה – תואר כי המערער והקטין הם שהחלו בעימות עם יושבי רכב הגולף ובהם המנוח; כי הטענה שפציעת המערער

במהלך האירוע מהווה "התגרות" היא חסרת בסיס; וכי המערער מבוגר מהמנוח בכשני עשורים. בית המשפט המחוזי הוסיף כי המנוח הופתע ברכבו משרוסס בגז מדמיע כאשר אין בידו כלי נשק להתגונן. משכך, מאזן הכוחות בין השניים נטה באופן מובהק לטובת המערער, אשר לא היסס ודקר גם את אנס, חברו של המנוח, אשר הגיע לסייע לו.

עוד צוין, כי המערער הגיע לזירה על מנת להתעמת עם המנוח, לאחר שהתעקש לעקוב אחריו משך כ-10 דקות, עד אשר לבסוף דקר אותו 5 דקירות בפלג גופו העליון. כל זאת באופן המלמד על נחישותו לגרום למותו. בית המשפט המחוזי הוסיף כי גם בריחתו מהמקום והפעולות שנקט זמן קצר לאחר מכן על מנת לטשטש את מעורבותו ולהימלט, מלמדות על קור רוחו ועל הפגנת זלזול בחיי אדם. כמו כן נקבע כי העובדה שהרצח בוצע במקום ציבורי מצביעה על תעוזה המערער ועל חוסר הרתיעה שלו מפני ביצוע המעשה והשלכותיו, באופן המעצים את פגיעתו בערכים המוגנים.

אשר על כן, מכלל נסיבות אלו, תואר כי "מדובר במעשה רצח הקרוב בחומרתו לרף העליון של העבירה" ונקבע מתחם עונש הולם בין 27 שנות מאסר בפועל למאסר עולם לצד עונשים נלווים.

11. בתוך גבולות מתחם העונש ההולם נלקח בחשבון גילו של המערער – אשר היה בן 44 באותה העת ולכן ישתחרר מהכלא בגיל מבוגר מאוד; העובדה כי הודה בשלב מאוחר של ההליך הפלילי, לא הביע חרטה של ממש על מעשיו ובחר שלא לומר דברים ביחס לחומרת העונש שייגזר עליו. מלבד זאת, צוין עברו הפלילי אשר כולל, בין היתר, הרשעות בעבירות אלימות חמורות בגינן אף ריצה עונשי מאסר. על כן, נקבע כי יש למקם את עונשו של המערער בחלקו ה"אמצעי-גבוה" של המתחם.

12. לבסוף, בית המשפט המחוזי גזר על המערער עונש של 30 שנות מאסר בפועל, החל מיום מעצרו; 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת אלימות מסוג פשע למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר; 5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה של החזקת סכין, למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר; וכן תשלום פיצוי כספי בסך 258,000 ש"ח אשר ישולם להורי המנוח.

13. לטענת בא-כוח המערער, מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו הוא מחמיר ולא מידתי ביחס לנסיבות ביצוע העבירות. על פי הנטען, המפגש בין המערער לבין המנוח ביום האירוע היה אקראי והאירוע האלים שהתפתח היה "ספונטני", "הדדי", ו-"תחת ענות גז מדמיע", כלשונו. עוד הוסיף, כי העובדה שפצעי הדקירה של המנוח היו מפוזרים "ולא כווננו נגד איבר מסוים" מלמדת על המאבק העז שהתרחש בין השניים.

על פי הנטען, בית המשפט המחוזי שגה גם כאשר זקף לחובת המערער את פער הגילים בינו לבין המנוח, בעוד שבפועל המערער הוא שהיה בעמדת נחיתות אל מול המנוח הצעיר ממנו. עוד נטען, כי לא ניתן המשקל הראוי להודאת המערער בעובדות כתב האישום המתוקן המהווה נטילת אחריות על מעשיו. בא-כוח המערער הוסיף והפנה לפסיקת בית משפט זה ובתי המשפט המחוזיים, וטען כי היא מלמדת שהעונש אשר הוטל על המערער חמור מן הראוי. מלבד טענות אלו, המתייחסות לנסיבות המקרה, בא-כוח המערער הפנה גם לנסיבותיו האישיות של המערער וטען כי הן מצדיקות הקלה בעונשו. בכלל זה צוין כי המערער בן למשפחה קשת-יום, מצבו הכלכלי קשה, אביו נפטר ואמו הקשישה סובלת ממספר מחלות.

לצד האמור, בא-כוח המערער העלה טענה במישור שונה. לפי טענה זו ראוי היה לייחס משקל גם לעובדה שלא הוגש כתב אישום נגד הקטין בגין עבירה כלשהי, חרף "מעורבותו הפעילה והיוזמת לכל אורך האירוע", כלשונו. לכן, פער בין 30 שנות מאסר בפועל, אל מול אי-הגשת כתב אישום נגד הקטין, מחייב כי יתקבל הערעור ויופחת עונשו של המערער מטעמי שמירה על אמון הציבור בהתנהלות רשויות החוק.

14. מנגד, לטענת באת-כוח המשיבה אין הצדקה להקל בעונשו של המערער. נומק כי המערער פנה ל"פתרון" סכסוך באמצעים אלימים, תוך שהוא אינו מנצל את ההזדמנויות שהיו על מנת לבלום את הסלמת האירוע. באת-כוח המשיבה הוסיפה והפנתה למדיניות הענישה הנהוגה במקרים של רצח בכוונה, בעקבות הרפורמה בעבירות ההמתה. ביחס לעניינו של הקטין, צוין כי הוא "נבחן בדרגים הגבוהים ביותר", וכי הקטין לא צפה את האירוע וחשב שפניו לקטטה בלבד. על רקע זה, הייתה התלבטות אם להגיש נגדו כתב אישום, שבסופה הוחלט שלא להעמידו לדין.

עוד הודגש, כי המערער יצא עם הסכין מהרכב, דקר את המנוח 5 פעמים, ניסה לבנות לעצמו אליבי וברח מהזירה בקור רוח. בנסיבות אלו, אין כל טעות בגזר הדין – לא בקביעת גבולות המתחם ולא בקביעת העונש בתוך המתחם.

דיון והכרעה

15. כנקודת מוצא לבחינת הערעור, הלכה היא שאין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, אלא במקרים שבהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים או כאשר נפלה על פני הדברים טעות מהותית וכולטת בגזר הדין (ע"פ 4019/23 אבו סרארי נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (12.5.2024)).

אקדים ואומר כי אני סבור שהמקרה שלפנינו אינו מבין מקרים אלו.

16. ביחס לאופן גזירת עונשו של נאשם בעבירת הרצח (סעיף 300(א) לחוק) ובכלל זה רצח בכוונה, נקבעו בפסיקה שלושה כללים מרכזיים הרלוונטיים לענייננו:

הראשון, מתייחס למנגנון גזירת הדין והשיקולים אשר נלקחים בחשבון במסגרתו. לעניין זה נקבע כי תיקון 113 לחוק (חוק העונשין (תיקון מס' 113)), התשע"ב-2012) חל גם על עבירת רצח בכוונה, על כל היבטיו. משכך, נדחתה טענה לקיומו של "עונש מוצא" בעבירה זו (ע"פ 3223/21 מדינת ישראל נ' שפק (2.3.2022)).

השני, כנגזרת של האמור, מתמקד בגבולות מתחם העונש ההולם. לפי כלל זה יש לקבוע מתחם ענישה מצומצם בעבירת הרצח אשר ידגיש את מרכזיות עיקרון ההלימה, באופן שעולה בקנה אחד עם הרפורמה להבניית שיקול הדעת בענישה (ע"פ 1077/22 קאדר נ' מדינת ישראל, פסקאות 13-21 (1.6.2022)).

והשלישי, עניינו באופן קביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם. בהתאם לכלל זה לא בכל מקרה יש להקנות משקל משמעותי, אם בכלל, לנסיבות כגון העדר עבר פלילי, נטילת אחריות, או לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה. כפי שקבעתי בעבר "בגדרי גבולות המתחם שנקבע, אין לקחת כמובן מאליו כי שיקולים אלו מצדיקים הקלה בעונש, לא כל שכן הקלה משמעותית בו. [...] גזירת עונשו של מי שהורשע בעבירת הרצח בכוונה בתחתית מתחם הענישה או בסמוך לה, מחייבת נסיבות המצדיקות זאת המלוות בהנמקה מתאימה" (ע"פ

1442/22 ניקולקין נ' מדינת ישראל, פסקאות 16-17 (28.5.2023) (להלן: עניין ניקולקין)).

17. נוסף לכללים אלו, ובמידה מסוימת כתוצאה מהם "[...] על פי רוב, ומבלי לקבוע מסמרות, העונש בגין רצח בכוונה יהא בין 25 שנות מאסר בפועל לעונש של מאסר עולם" ע"פ 6063/21 מדינת ישראל נ' יאסין, פסקה 63 (26.3.2024); וכן ע"פ 6692/23 זלקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (21.7.2024) (להלן: עניין זלקוב)).

18. מכאן לבחינת המקרה שלפנינו:

אשר לקביעת גבולות מתחם העונש ההולם – סעיף 40(ד) לחוק משקף את הגישה שלפיה על כתב האישום, ובפרט כתב אישום מתוקן שהוגש במסגרת הסדר טיעון, נדרש לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלבנטיות לביצוע העבירה. מרגע שהמערער מודה בעובדות כתב האישום המתוקן "[...] ככלל, נפרש חוצץ בין שני חלקי ההליך – כל אשר נטען, הוצג ופורט בהליך ההוכחות אינו רלוונטי עוד; ואילו העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה שעל פיהן ייגזר דינו של הנאשם, הן אלו אשר הוסכמו על ידי הצדדים בכתב האישום המתוקן" (עניין זלקוב, בפסקה 15).

מקום בו כתב האישום המתוקן התגבש בעקבות הסדר טיעון, כבענייננו, הוספת עובדות או נסיבות רלוונטיות תיעשה בדרך של הכללתן בכתב האישום המתוקן. לצד זאת, המחוקק הותיר בסעיף 40(ב)(2) לחוק פתח צר המאפשר לצדדים לפנות לבית המשפט ולבקש להביא ראיות לעניין נסיבות ביצוע העבירה (להרחבה, ראו: ע"פ 5841/14 מדינת ישראל נ' ארקאן, פסקה 21 (8.7.2015); עניין ניקולקין, בפסקאות 23-22).

19. כפועל יוצא, יש להסיר מהדרך כל טיעון, מפורש או משתמע, המבקש להקל בעונשו של המערער מכוחן של עובדות אשר אינן מופיעות בכתב האישום המתוקן שבו הודה. כך למשל, אין מדובר בעימות פיסיו "הדדי" כטענת בא-כוח המערער, אלא בעימות שבמהלכו המערער דקר את המנוח מספר פעמים, בכוונה לגרום למוותו; והוסיף ופגע גם באנס, אשר ניסה להרחיק את המערער מהמנוח. בעוד שהוסכם כאמור כי במהלך האירוע גם המערער "נפגע", עובדה מצומצמת זו אשר התקבלה בהסכמה, נמתחה בנימוקי הערעור עד כדי הטענה שלפיה "לא מן הנמנע שהמערער נפגע טרם אירוע הדקירה, דבר שתום עוד יותר להתלהטות הרוחות ולאובדן השליטה".

אולם, המערער הודה בעובדות כתב האישום המתוקן כמות שהן, ומשעה שעשה כן, אלו הן העובדות שעל בסיסן יש לגזור את דינו – בשילוב העובדה המוסכמת שנוספה כמתואר לעיל. לא ניתן לסטות מעובדות אלו ולא ניתן להתנער מהן. בעובדות עליהן הוסכם, שעל בסיסן יש לקבוע את חומרת עונשו של המערער, אין דבר על "אובדן שליטה" מצד המערער או עיתוי הדקירה באופן שיכול להוביל למסקנה כי אותה פגיעה הניעה את מעשי המערער.

יוצא אפוא, כי הטענה שראוי להקל בעונשו של המערער מטעם פגיעה זו, או כי מדובר היה בעימות אלים "הרדי", תלויה על בלימה. מאותם הטעמים יש לדחות את טענות בא-כוחו בדבר נסיבות המפגש בין המערער לבין המנוח, אשר אף הן לא נכללות בכתב האישום המתוקן; וכך גם את הטענה המתייחסת למיקום הדקירות בגוף המנוח, שהרי כתב האישום המתוקן מציין במפורש כי המערער דקר את המנוח "בכוונה לגרום למוותו" (שם, בסעיף 11).

20. מלבד זאת, העובדה כי מדובר היה במעשה רצח "ספונטני" נלקחה בחשבון על ידי בית המשפט המחוזי (סעיף 40ט(א) לחוק). מלכתחילה, לו היה מדובר במעשה רצח המבוצע לאחר תכנון, העבירה המתאימה למעשיו של המערער הייתה עבירת רצח בנסיבות מחמירות (סעיף 301א(א)(1) לחוק).

21. אף יש מקום לעמוד על הנזק שגרמו מעשיו של המערער למשפחת המנוח. התמונה אשר הצטיירה מהתסקירים שהוגשו ומעדויות קרובי משפחת המנוח במסגרת הטיעונים לעונש, היא של משפחה שלמה אשר חרב עליה עולמה והיא מתקשה להתאושש מן המהלומה שהנחית עליה המערער במעשיו. גם לשיקול זה יש משקל נכבד בעת קביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ט(א)(4) לחוק).

22. הנה כי כן, לא נמצאה נסיבה רלוונטית אשר לא נשקלה או לא זכתה למשקל הראוי. מתחם העונש ההולם שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי מעוגן אפוא היטב בנסיבות הקשורות לביצוע העבירה ומתיישב עם מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים של רצח בכוונה (ראו והשוו: ע"פ 1213/21 וואסה נ' מדינת ישראל (11.8.2022); ע"פ 1188/23 אלעמורי נ' מדינת ישראל (16.7.2023); ע"פ 3187/21 אלקאדי נ' מדינת ישראל (21.8.2022)).

23. כשם שלא נמצאה שגגה בקביעת גבולות מתחם העונש ההולם, כך גם אין מקום להתערב באופן בו נקבע עונשו של המערער בתוך המתחם. עברו הפלילי של המערער מכביד עד מאוד – לחובתו 11 הרשעות קודמות, החל מעבירות אלימות, ביניהן תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפת שוטר, ועד לעבירות רכוש וסמים. תקופות המאסר הממושכות שאותן ריצה לא הניאו אותו מביצוע עבירות נוספות, עד אשר קיפד את חייו של המנוח.

משכך, ועל רקע עברו הפלילי, נסיבות כגון גילו של המערער (יליד שנת 1979) ומצבה הרפואי של אמו הקשישה, אינן מצדיקות את קביעת עונשו בתחתית המתחם או במרכזו, ובית המשפט המחוזי צדק כאשר בחר למקם את עונשו בחלקו העליון של המתחם.

24. כעת להשוואת המערער בין העונש שנגזר עליו לבין העובדה כי נגד הקטין כלל לא הוגש כתב אישום. ראוי לציין, כי אביו של המנוח לא השלים עם ההחלטה שלא להגיש כתב אישום נגד הקטין וביקש להשיג עליה באמצעות הגשת ערר. אלא שלעמדת המשיבה, אשר התקבלה בכג"ץ 474/21 מחאמיד נ' היועץ המשפטי לממשלה (4.12.2022) – בנסיבות שכאלו אין למשפחת הקורבן זכות ערר לנוכח הגשת כתב האישום נגד המערער.

25. מלכתחילה, ההשוואה בין עניינו של המערער לעניינו של הקטין כהשוואה מעין עונשית אינה ברורה מאליה. המערער הודה, הורשע ונגזר דינו; ואילו נגד הקטין כלל לא הוגש כתב אישום. משכך, טענת המערער אינה מכוח עקרון האחידות בענישה, אלא היא טענה המופנית כלפי שיקול הדעת של רשויות התביעה. כלומר – טענה לקיומה של אכיפה בררנית. אכיפה בררנית היא "אכיפה אשר פוגעת בשוויון בין שווים כאשר הדבר נעשה למטרה פסולה, מתוך שרירות-לב או על בסיס שיקולים שלא ממין העניין" (ע"פ 6918/21 בן נון נ' מדינת ישראל, פסקה 14 לחוות דעתו של חברי, השופט א' שטיין (20.12.2022)).

טענה לאכיפה בררנית יכולה לקבל ביטוי באחד משני מצבים – הראשון, כאשר מתקבלת החלטה להעמיד לדין רק חלק מן המעורבים בפרשה נדונה; השני, במצב בו ישנה החלטה להגיש כתב אישום, באופן שונה מכפי שהוחלט בפרשות דומות. בשני המקרים, הטענה היא כי סמכות האכיפה הופעלה נגד אחד ולא נגד אחרים, ללא כל טעם המצדיק את ההבחנה ביניהם (ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ, פסקה 23

(10.9.2013). המקרה שלפנינו הוא מהסוג הראשון מבין השניים לעיל. אלא שהמערער כלל לא העלה טענה לגוף העניין המסבירה מדוע, כביכול, המדינה בחרה משיקולים לא ענייניים להיטיב עם הקטין ולהחמיר עמו. הוא מסתפק בלהפנות לעובדה שנגדו הוגש כתב אישום, ואילו נגד הקטין לא.

אולם, כפי שנקבע בעבר, העובדה כי אחד המעורבים הועמד לדין, והשני לא, אינה מוכיחה כשלעצמה כי מדובר באכיפה בררנית ו"על המבקש לחסות בצלה של הגנה מן הצדק בטענה של אכיפה בררנית, להוכיח כי ההבחנה בין המעורבים השונים מבוססת על שיקולים בלתי ענייניים של המאשימה" (ע"פ 8204/14 זלום נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (15.4.2015)).

משהמערער לא הוכיח הבחנה בלתי-עניינית בין עניינו שלו לעניינו של הקטין; ומשהמשיבה הבהירה כי שיקולים ראיתיים הם הניצבים בבסיס הבחנה זו – דין טענתו להידחות.

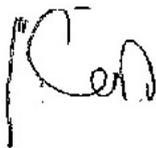
26. סוף דבר, אציע לחברי ולחברתי כי נדחה את הערעור.

יוסף אלרון
שופט

השופט אלכס שטיין:

אני מסכים.

אלכס שטיין
שופט

השופטת גילה כנפי-שטייניץ:

אני מסכימה.

גילה כנפי-שטייניץ
שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט יוסף אלרון.

ניתן היום, כ"א אב תשפ"ד (25 אוגוסט 2024).

גילה כנפי-שטייניץ
שופטת

אלכס שטיין
שופט

יוסף אלרון
שופט